

Arrest

nr. 218 314 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Na consultatie van de Eurodac-databank op 14 september 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 31 juli 2018 in Spanje vingerafdrukken waren genomen.

1.2 Op 20 september 2018 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.3 Op 10 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 1 maart 2019 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat Spanje overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.5 Op 1 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

*naam : A(...)
voornaam : A(...) S M
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Palestina*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A(...), verder de betrokkene, die van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, bood zich op 14.09.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 20.09.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij een origineel identiteitsbewijs met nummer (...), afgegeven op 22.08.2012 en een originele op 29.09.2009 verstrekte geboorteakte voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 31.07.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 05.11.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Verder maakte hij melding van neven in Frankrijk, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij op 10.07.2018 van Gaza naar Egypte reisde. Nog diezelfde dag vloog hij van Egypte naar Marokko. Na een verblijf van 5 à 6 dagen kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via de Spaanse exclave Melilla. Op 10.09.2018 verliet hij Spanje en reisde per bus

via Frankrijk naar België. De betrokkene beaamde dat hij internationale bescherming vroeg in Spanje, maar dat hij daartoe werd gedwongen.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij meent een goede toekomst te kunnen hebben in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij in Spanje werd gedwongen tot het indienen van een verzoek tot internationale behandeling en door de bevolking werd genegeerd en slecht werd behandeld.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.11.2018 verzoekt de betrokkene zijn verzoek te behandelen met toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming.

Verder stelt de betrokkene dat de leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje verslechterde, dat verzoekers voor internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en de behandeling van verzoeken onredelijk lang aansleept. Ook collectieve terugdrijvingen van vreemdelingen worden door de betrokkene als argument tegen een overdracht aangevoerd. De betrokkene verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij verwijst naar en citeert uit de volgende bronnen :

o Rapport Migreurop 2012, "The protection of migrant right in Europe : Spain", verwijzing naar <http://www.migreurop.org/IMG/Migreurop - Spain- Report from the Human Rights Commission of the Council of Europe.pdf>

o "Assemblée générale des Nations Unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, rapport du Rapporteur special sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui est associée, Mutuma Ruteere, 06.06.2013.

o Rapport van Nils Muiznieks, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, volgend op zijn bezoek aan Spanje van 3 tot 07.06.2013.

o " Economisch en Sociale Raad, Comité van economische, sociale en culturele rechten, 48ste zitting, 30.04.2012 - 18.05.2012, "Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels, Espagne, 6 juin 2012".

o FRA, "Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique", 2010, verwijzing naar <http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-desdemandeurs-dasile-rappoprthematique>.

o Commission Espanola de Ayuda al Refugiado, "La situacionde las personas refugiadas en Espana" , informe 2012, verwijzing naar <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Infore-2012-de-CEAR>

o " Amnesty International, Rapport 2015/2016 – "La situation des droits humains dans le monde : Espagne".

o " Human Rights Committee, "Concluding observations on the sixth periodic report of Spain", 14.08.2015.

o " CEAR, "2015 Report : situation of refugees in Spain and Europe. Executive Summary".

o " Amnesty International, Rapport 2016/2017 – "La situation des droits humains dans le monde : Espagne"

o " USDOS - US Department of State : Country Report on Huma Rights Practices 2016 - Spain, 03.03.2017

Op 10.11.2018 werden de Spaanse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Spanje met toepassing van artikel 25(2) op 25.11.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM

tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan o gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene bij zijn aanmelding gewag maakte van een in België verblijvende neef. Tijdens het verhoor dd. 05.11.2018 verklaarde hij geen in België verblijvende familie te hebben en maakte hij verder melding van neven langs vaderszijde in Frankrijk, het VK en Duitsland (cfr. Vraag 19)

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat Spanje dat hij in Spanje slecht werd behandeld door de bevolking. Hij voegde toe dat hij werd genegeerd en het gevoel had dat de bevolking veel vooroordelen koesterde jegens hem. We haalden reeds aan dat het EHRM stelde de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De door de betrokkene aangehaalde feiten zijn niet van die aard om te besluiten dat een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.

Betreffende de bewering dat hij tot driemaal toe weigerde zijn vingerafdrukken te laten registreren, maar uiteindelijk hiertoe werd gedwongen benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het registreren van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

De betrokkene verwijst in de tussenkomst dd. 08.11.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros').

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen.

In de tussenkomst word ook aangevoerd dat de Spaanse instanties zich bezondigen aan “push backs”, maar hierop wensen we te repliceren dat de Spaanse instanties impliciet hun akkoord verleenden betreffende de terugname van de betrokkene, wat betekent dat hij zal worden toegelaten tot het grondgebied.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het gros van de door de betrokkene geciteerde bronnen werd gepubliceerd tussen 2010 en 2013. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 10.11.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Spanje en gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, “Asylum Information Database - Country Report - Spain”, laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 30). Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).

Indien het onderzoek van het in Spanje ingediende verzoek werd onderbroken zal de overgedragen persoon opnieuw internationale bescherming dienen te vragen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (“If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application” pagina 30).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder

dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances”, pagina 58).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of substandaard worden beoordeeld.

Verder wensen we op te merken dat het Spaanse Hoogerechtshof opdroeg personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoende namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (cfr. <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublinreturnees>).

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffend zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport.

Het EHRM stelde in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014, met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties. (...)"

1.6 Op 4 maart 2019 delen de Spaanse autoriteiten alsnog mee dat zij het verzoek impliciet aanvaarden overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij machtsmisbruik en rechtsmisbruik aan, en de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 28 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“5.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.

Overwegende dat de bestreden beslissing beweert dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Dat op basis van artikel 13 en 23 van Vordering 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad, d.d. 26.6.2013 (hierna Dublin III Verordening), de Belgische Staat heeft beslist dat verzoeker teruggewezen moet zijn naar Spanje.

5.2.1.

Overwegende dat de Dublin III de criteria en instrumenten vaststelt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Dat Dublin III dus bepaalt, ten eerste, welke lidstaat belast is met het behandelen van een verzoek om internationale bescherming en ten tweede, hoe een eventuele overname of terugname van de asielzoeker door een andere lidstaat moet verlopen.

Dat artikel 17, eerste lid van de Dublin Verordening de mogelijkheid geeft aan elke lidstaat om de bij hem ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen, alsook is hij daartoe niet verplicht op grond van de neergelegde criteria in de Dublin Verordening.

Dat artikel 3, lid 2 van de Dublin Verordening een soevereiniteitsclausule bevat.

Dat dit artikel als volgt luidt : (...)

Dat het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) ondermeer gesticht is op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat dit beginsel een vermoeden van respect door de EU-lidstaten ten aanzien van de grondrechten impliceert.

Dat dit vermoeden weerlegbaar is o.a. in geval van schending(en) van de mensenrechten bij ontoelaatbare detentieomstandigheden of ontoelaatbare levensomstandigheden van asielzoekers in een lidstaat.

Dat “het komt aan de lidstaten toe om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Dat de soevereiniteitsclausule van artikel 3, lid 2 van de Dublin Verordening een discretionaire bevoegdheid is van de lidstaat.

Dat dit artikel echter bepaalt dat indien de overdracht niet kan geschieden aan een op grond van de criteria hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar een asielaanvraag werd ingediend, de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast - in casu België - de verantwoordelijke lidstaat wordt.

Overwegend dat in de zaak Kaveh PUID c. Bundesrepublik Deutschland, het Hof van Justitie heeft beoordeeld dat de verzoekende lidstaat de mogelijkheid heeft om de asielaanvraag te behandelen in geval van mankementen van de verantwoordelijke lidstaat.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: (...)

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: (...)

Dat de advocaat-generaal benadrukt dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten m.b.t de soevereiniteitsclausule, artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Overwegend dat het arrest Tarakhel c. Suisse van het Europees Hof van de Rechten van de Mens benadrukt de plicht voor elke lidstaat na te gaan of, overwegend de persoonlijke situatie en de specifieke en kwetsbare situatie van de asielzoekers, de lidstaat die in de eerste plaats de verantwoordelijke lidstaat is conform de Dublin Verordening, de materiële voorwaarden van een opvang voldoet.

Dat het arrest de intensiteit van de bescherming van de asielzoekers versterkt.

Dat krachtens de opvangs-vereisten van het EVRM, de lidstaten niet toegelaten zijn de asielzoekers te ontvangen in omstandigheden die een onmenselijke en/of vernederende behandeling vormen, onverminderd de vraag of ze degelijk als vluchteling erkend zullen worden of niet.

5.2.2.

Verzoeker verklaarde dat hij niet naar Spanje wenste terug te keren omdat hij in Spanje werd gedwongen tot het afgeven van zijn vingerafdrukken en aldus gedwongen werd om een verzoek om internationale bescherming in Spanje in te dienen.

Verzoeker verklaarde ook slecht behandeld te worden door de Spaanse bevolking en genegeerd te worden.

Mede daarom werd er door verzoekers advocaat dd. 08/11/2018 een tussenkomst gemeld met de vraag om toepassing te maken van de soevereniteitsclausule van de Dublin III Verordening.

Uit deze tussenkomst blijkt dat de opvangcondities voor verzoekers om internationale bescherming nog steeds zeer slecht zijn.

Zij krijgen vaak te maken met discriminatie en xenofobie en de behandeling van verzoeken slepen ook zeer lang aan.

Hieruit blijkt aldus dat er een redelijke twijfel kan zijn omtrent een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Spanje.

Daarbij gaat de Dienst Vreemdelingenzaken ook volledig voorbij aan de omstandigheden waarin verzoeker zich bevond in Spanje.

Verzoeker werd gedwongen om asiel aan te vragen in de Spaanse enclave Melilla.

Bovendien benadrukte de verzoeker dat hij niet wenste terug te keren naar Spanje omdat in België een betere toekomst voor ogen zag en dat hij in Spanje onheus werd behandeld en hij zich er niet veilig voelde.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het voor mensen in een asielprocedure absoluut geen gemakkelijke omstandigheden zijn en dat de kansen wat werk en toekomst betreft dramatisch zijn, doch verzoeker ziet zijn kansen in Spanje nog verkleinen gelet op de problematische economische omstandigheden en het tekort aan ondersteuning voor asielzoekers wat dit betreft.

In België krijgt hij evenwel betere kansen en wordt hij geholpen en ondersteund, ook wat betreft het zoeken naar aangepaste hulpverlening en werk, wat zijn toekomstperspectief verbeterd.

5.2.3.

Het huidig asielbeleid in Spanje faalt.

- 5.2.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende: (...)

- 5.2.3.2.

Uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Om dan nog maar te zwijgen over de omstandigheden in de Spaanse enclaves alwaar verzoeker verplicht werd een asielaanvraag in te dienen.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: (...)

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: (...)

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

- 5.2.3.3.

Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar naar verwezen wordt, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport ook dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter is er sinds enkele maanden een grote influx bezig in Spanje van vluchtelingen en migranten.

Spanje vangt sinds de aanvang van de asielcrisis in 2015 meer vluchtelingen en migranten op dan Italië en Griekenland:

Dit wordt bevestigd door NPR Europe:

“Spain received the highest number of migrants on their shores last year, topping both Italy and Greece. Spain saw a sharp increase of arrivals last summer, which overwhelmed refugee centers in the south. And this year, Spanish officials expect the number to keep rising. Lucia Benavides reports. (...)

(zie bijlage, stuk 3)

Uit de cijfers van het IOM van de aankomst van vluchtelingen en migranten in Spanje, blijkt ook dat er een significante stijging is ten opzichte van de voorgaande jaren.

(zie bijlage, stuk 4)

Hieruit blijkt aldus overduidelijk dat Spanje het hoofd dient te bieden aan een stroom vluchtelingen en migranten, die enkel maar in stijgende lijn gaat, zonder dat Spanje deze crisis het hoofd kan bieden.

Ook UNHCR bevestigd de toename van vluchtelingen en migranten in Spanje:

“Spain became primary sea entry point: In the first half of the year, more people entered Europe via Greece than Italy or Spain, partly because of an increase compared to 2017 in the numbers crossing the land border from Turkey. Most of those arriving in Greece were from Syria, Iraq, and Afghanistan with many likely to be in need of international protection. In the second half of the year, fewer Syrians arrived by sea in Greece, comprising just 14% of all sea arrivals compared to 38% in the first six months. At the same time, the number of people crossing the sea to Spain increased from May onwards, with more than 10,200 arrivals in October, making Spain the primary entry point to Europe in the latter half of the year.⁵ While there were again many Moroccans amongst these arrivals, there were also increased numbers from Guinea and Mali (including those displaced by violence in north and central Mali) in particular compared to 2017, as well as from Côte d'Ivoire and The Gambia, while more Algerians crossed to Spain in the latter months of the year. Those using this route were thought to do so for a variety of reasons, with some motivated by economic factors and others seeking asylum. Among those arriving in Spain seeking international protection were people fleeing genderrelated persecution such as forced marriage and female genital mutilation, persecution on account of sexual orientation or gender identity, and political persecution. Others arriving in Spain via this route potentially in need of protection included victims of trafficking and unaccompanied children. As arrivals by sea to Spain increased, the number of deaths at sea along the Western Mediterranean route almost quadrupled, reportedly in part due to new smuggling practices that encouraged vessels to depart regardless of the weather conditions.”

Verder stelt dit rapport van UNHCR dat deze trend zich in 2019 zal verderzetten:

“Given the high number of arrivals by sea in the latter half of 2018, Spain seems likely to continue to be the primary entry point to Europe. This will require further solidarity and efforts to improve reception conditions, along with ensuring fair and efficient asylum procedures for those seeking international

protection. Given the situation in Syria and other parts of the region, similar numbers are likely to continue to try to cross to Greece from Turkey, including at the land border. The freezing temperatures in winter along with the dangerous river crossing lead to several deaths each year at the land border. Further measures are needed to guard against loss of life, including ending push-backs.”

(zie bijlage, stuk 5)

- 5.2.3.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan de recente nieuwe vluchtelingenstroom die de kusten van Spanje overspoelen heden ten dage.

Zo maakte Amnesty International al melding in zijn rapport dat Spanje niet zijn verplichtingen nakomt onder het EU hervestigingsplan:

“Spain failed to meet its commitment to relocate 15,888 asylum-seekers under the EU emergency relocation scheme; 1,328 were relocated by the end of the year, of which 592 were Syrian nationals. Spain also failed to meet its commitment to resettle 1,449 refugees from the Middle East and North Africa; 1,360 refugees were resettled, all Syrian nationals, except one refugee from Palestine, by 31 December.

Between January and December, 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached.

According to the EU border agency FRONTEX, there were 21,663 irregular border crossings via the Western Mediterranean route up to September, more than double the figure for the same period in 2016.

In October, the European Court of Human Rights held that the immediate return to Morocco of sub-Saharan migrants who were attempting to enter Spanish territory in Melilla in 2014 amounted to a collective expulsion of foreign nationals.”

(zie bijlage 6)

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

- 5.2.3.5.

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA- rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje.

Echter haalt verzoekende partij recentere, geactualiseerde en genuanceerde informatie aan, die een heel ander licht werpt op de situatie aldaar!

Dit is net de reden voor verzoekers komst naar België. Verzoeker werd met deze povere levensomstandigheden geconfronteerd in Spanje.

Verzoeker werd bij zijn aankomst in Melilla gedwongen tot een asielaanvraag en vertrok vervolgens naar België gelet op het feit dat hij reeds op de hoogte was van het feit dat deze procedure zeer lang zou duren en hij na enige tijd zonder enige hulp of ondersteuning zou komen te staan.

Dit wordt ook bevestigd in een recent rapport van Human Rights Watch World 2019 :

“The Spanish Socialist Party assumed power in June after a no-confidence vote in parliament against the then-ruling Popular Party. The new government pledged to adopt more humane immigration policies;

at time of writing, parliament was debating reforms to the controversial 2015 public security law, including to provisions allowing summary returns and limits on freedom of association and expression.

Over 49,300 people arrived by sea by mid-November. Almost 6,000 crossed land borders into the country's North African enclaves in Ceuta and Melilla from Morocco, many by scaling fences. Migrants faced substandard conditions in arrival facilities and obstacles to applying for asylum.

Summary returns from the enclaves continued, and the new government pursued an appeal initiated by the previous government against a European Court of Human Rights 2017 ruling that Spain violated the rights of two sub-Saharan African migrants when border guards summarily returned them to Morocco from Melilla in 2013. The Council of Europe called on Spain in September to improve conditions and protection measures for migrants and asylum seekers, particularly unaccompanied children, in Ceuta and Melilla.

In January, a Ceuta judge closed the investigation into the February 2014 deaths of 15 migrants after Guardia Civil officers fired rubber bullets and tear gas into the water off the enclave's coast."

(zie bijlage, stuk 7)

Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA- rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

5.2.4.

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat er nooit enig antwoord is gekomen van de Spaanse autoriteiten op het verzoek van de Belgische instanties tot overname van verzoeker.

Hierop oordeelt België dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker is dan ook verbaasd om volgende motivering te lezen in de bestreden beslissing:

"De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Spanje en gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Hoe kan verzoeker nu gegarandeerd worden tot opvang en begeleiding in Spanje als Spanje niet eens toestemt met een overname?

Zeker gezien verzoekende partij- alvorens de vraag tot overname aan Spanje werd gesteld- informatie ter kennis bracht van verwerende partij, dat Spanje zich o.a. schuldig maakt aan push- backs.

Verwerende partij repliceert hierop dat gelet op het feit dat Spanje "impliciet" heeft toegestemd met de overname van verzoeker, hij tot het Spaanse grondgebied toegelaten zal worden.

Het louter uitblijven van een antwoord van de Spaanse autoriteiten kan onmogelijk aanzien worden als een impliciete aanvaarding van de Spaanse autoriteiten om verzoeker toe te laten tot het grondgebied.

Er kan dan ook geen enkele garantie worden gegeven dat verzoekende partij degelijke opvang en begeleiding zal krijgen bij zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje.

5.3. (...)

5.4.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

3.3.2.2 Met betrekking tot het aangevoerde rechts- en machtsmisbruik en de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar enig middel niet ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 28 van de Dublin-III-Verordening en artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich hierop beroept met betrekking tot haar vasthouding. Ook in deze mate is het enig middel echter niet ontvankelijk. De Raad heeft aangaande de vasthouding immers geen rechtsmacht. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel namelijk beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt *prima facie* vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, worden onderzocht in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening, en van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*”

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoege zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat zij verklaarde dat zij niet naar Spanje wenste terug te keren, omdat zij in Spanje werd gedwongen haar vingerafdrukken af te geven en aldus werd gedwongen een verzoek om internationale bescherming in Spanje in te dienen. Daarnaast wijst zij erop dat zij ook verklaarde door de Spaanse bevolking slecht behandeld en genegeerd te worden. De verzoekende partij geeft verder aan dat haar advocaat mede daarom op 8 november 2018 heeft gevraagd toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van de Dublin-III-Verordening, dat uit deze tussenkomst blijkt dat de opvangcondities nog steeds zeer slecht zijn voor verzoekers om internationale bescherming, dat zij vaak te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en dat de behandeling van verzoeken ook zeer lang aansleept. Tevens benadrukt de verzoekende partij dat zij werd gedwongen asiel aan te vragen in de Spaanse enclave Melilla. Zij wijst erop dat zij benadrukte dat zij niet wenste terug te keren naar Spanje omdat zij in België een betere toekomst voor ogen zag, en dat zij in Spanje onheus werd behandeld werd en zij er zich niet thuis voelde. Zij wenst te benadrukken dat het voor mensen in een asielprocedure absoluut geen gemakkelijke omstandigheden zijn en dat de kansen wat werk en toekomst betreft dramatisch zijn, maar dat zij haar kansen in Spanje nog ziet verkleinen, gelet op de problematische economische omstandigheden en het tekort aan ondersteuning voor asielzoekers wat dit betreft. Zij besluit dat zij in België betere kansen krijgt en wordt geholpen en ondersteund, ook wat betreft het zoeken naar aangepaste hulpverlening en werk, wat haar toekomstperspectieven verbetert.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die de verzoekende partij op 5 november 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, blijkt dat zij de volgende redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling opgaf, die haar verzet tegen haar overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen: *“Ik wil niet terugkeren naar Spanje. Ik moest er gedwongen een procedure starten. Ik werd ook slecht behandeld door de bevolking. Ik werd er niet aanvaard. Ik had het gevoel dat er veel vooroordelen bestaan. Ik werd er genegeerd. Ik denk dat zij bang waren omwille van mijn uiterlijk en mijn afkomst.”* Als specifieke reden waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, gaf de verzoekende partij het volgende aan: *“Ik denk dat ik*

hier een goede toekomst kan hebben. Via mijn studies leerde ik dat vele internationale organisaties hier gevestigd zijn."

De Raad wijst erop dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt.

Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de tussenkomst van 8 november 2018 verwezen: *"Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.11.2018 verzoekt de betrokkene zijn verzoek te behandelen met toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v.Switzerland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming.*

Verder stelt de betrokkene dat de leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje verslechterde, dat verzoekers voor internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en de behandeling van verzoeken onredelijk lang aansleept. Ook collectieve teruggrijpingen van vreemdelingen worden door de betrokkene als argument tegen een overdracht aangevoerd. De betrokkene verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij verwijst naar en citeert uit de volgende bronnen :

o Rapport Migreurop 2012, "The protection of migrant right in Europe : Spain", verwijzing naar <http://www.migreurop.org/IMG/Migreurop - Spain- Report from the Human Rights Commission of the Council of Europe.pdf>

o "Assemblée générale des Nations Unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, rapport du Rapporteur special sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui est associée, Mutuma Ruteere, 06.06.2013.

o Rapport van Nils Muiznieks, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, volgend op zijn bezoek aan Spanje van 3 tot 07.06.2013.

o " Economisch en Sociale Raad, Comité van economische, sociale en culturele rechten, 48ste zitting, 30.04.2012 - 18.05.2012, "Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels, Espagne, 6 juin 2012".

o FRA, "Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique", 2010, verwijzing naar <http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-desdemandeurs-dasile-rappoprthematique>.

o Commission Espanola de Ayuda al Refugiado, "La situacionde las personas refugiadas en Espana" , informe 2012, verwijzing naar <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Infore-2012-de-CEAR>

o " Amnesty International, Rapport 2015/2016 – "La situation des droits humains dans le monde : Espagne".

o " Human Rights Committee, "Concluding observations on the sixth periodic report of Spain", 14.08.2015.

o " CEAR, "2015 Report : situation of refugees in Spain and Europe. Executive Summary".

o " Amnesty International, Rapport 2016/2017 – "La situation des droits humains dans le monde : Espagne"

o " USDOS - US Department of State : Country Report on Huma Rights Practices 2016 - Spain, 03.03.2017".

De Raad stelt vast dat de tussenkomst zelf zich niet in het administratief dossier bevindt, maar de verzoekende partij voert niet aan dat de gemachtigde niet correct zou hebben weergegeven wat haar advocaat in deze tussenkomst heeft aangevoerd. De gemachtigde gaat ook in op de verschillende door de verzoekende partij in deze tussenkomst (en gedeeltelijk ook in haar huidig verzoekschrift) aangehaalde elementen. Hij stelt in dit verband in de eerste plaats het volgende: *"De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat Spanje dat hij in Spanje slecht werd behandeld door de bevolking. Hij voegde toe dat hij werd genegeerd en het gevoel had dat de bevolking veel vooroordelen koesterde jegens hem. We haalden reeds aan dat het EHRM stelde de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De door de betrokkene aangehaalde feiten zijn niet van die aard om te besluiten dat een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.*

Betreffende de bewering dat hij tot driemaal toe weigerde zijn vingerafdrukken te laten registreren, maar

uiteindelijk hiertoe werd gedwongen benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het registreren van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

De betrokkene verwijst in de tussenkomst dd. 08.11.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros').

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen.

In de tussenkomst word ook aangevoerd dat de Spaanse instanties zich bezondigen aan "push backs", maar hierop wensen we te repliceren dat de Spaanse instanties impliciet hun akkoord verleenden betreffende de terugname van de betrokkene, wat betekent dat hij zal worden toegelaten tot het grondgebied.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het gros van de door de betrokkene geciteerde bronnen werd gepubliceerd tussen 2010 en 2013. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven."

De gemachtigde heeft aldus wel degelijk gemotiveerd omtrent de gedwongen afgenomen vingerafdrukken en omtrent de behandeling door de Spaanse bevolking, maar de verzoekende partij laat na concreet op deze motivering in te gaan. Bijgevolg kan zij met haar betoog geen afbreuk doen aan de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen.

Verder stelt de gemachtigde specifiek met betrekking tot de soevereiniteitsclausule van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening nog het volgende: *"De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013."* Hij besluit op basis van zijn analyse van de algemene situatie in Spanje en de specifieke situatie van de verzoekende partij nog het volgende: *"Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013."* Op de door de gemachtigde gemaakte analyse gaat de Raad verder nog uitgebreid in, naar aanleiding van het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Zij gaat hierin immers uitgebreider in op de redenen waarom volgens haar het Spaanse asielbeleid faalt en er sprake is van systeemfouten in de zin van artikel 3 van de Dublin-III-Verordening, en op haar persoonlijke situatie.

De verzoekende partij stelt dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet kan worden uitgesloten, om dan nog maar te zwijgen over de omstandigheden in de Spaanse enclaves alwaar zij werd verplicht een asielaanvraag in te dienen. Zij stelt dat de gemachtigde zich baseert op *"het AIDA-rapport"*, zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de gemachtigde blijkens het administratief dossier inderdaad hoofdzakelijk gebruik maakte van het *"Country Report: Spain"* van de Asylum Information Database (hierna: AIDA), up-to-date tot 31 december 2017, tenzij anders aangegeven (hierna: het AIDA-rapport). Uit het rapport zelf blijkt dat de meest recente informatie dateert van 2 maart 2018. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom het problematisch zou zijn dat de gemachtigde hoofdzakelijk van dit

objectief en toonaangevend rapport gebruik maakte. Op de bronnen waarnaar de verzoekende partij zelf bijkomend verwijst, gaat de Raad verder nog in.

De verzoekende partij benadrukt dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat verzoekers om internationale bescherming in Spanje toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg, en dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, maar dat er sinds enkele maanden echter een grote influx van vluchtelingen en migranten bezig is in Spanje.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband verwijst naar een artikel van NPR Europe, wijst de Raad erop dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende objectieve rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. Bovendien, zoals verder nog zal blijken, wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist dat Spanje wordt geconfronteerd met een hoog aantal illegale binnenkomsten en een toename van het aantal verzoeken. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk welke relevantie haar verwijzing naar een aantal objectieve bronnen, zoals de cijfers van het IOM en een rapport van het UNHCR, precies heeft. De Raad wijst er bovendien op dat de informatie van het IOM slechts cijfers betreft en dat ook uit de citaten uit het UNHCR-rapport niet blijkt dat enige conclusie wordt getrokken met betrekking tot de invloed van de genoemde cijfers op de opvang of op de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het IOM zou hebben gesteld dat Spanje de crisis niet het hoofd zou kunnen bieden.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde geen rekening houdt met de informatie waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan de recente nieuwe vluchtelingenstroom die de kusten van Spanje heden ten dage overspoelt, waarna zij verwijst naar een rapport van Amnesty International.

In de mate dat in dit rapport wordt verwezen naar het EU-hervestigingsplan, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier dit relevant zou zijn voor de *in casu* bestreden beslissing. De verzoekende partij is immers een Dublinterugkeerder, geen vluchteling die hervestigd moet worden.

Met betrekking tot de verhoogde instroom, waarop de verzoekende partij in het kader van een rapport van Human Rights Watch (hierna: HRW) nogmaals terugkomt, wijst de Raad op het volgende.

Zoals hoger reeds kort aangegeven, wordt in de bestreden beslissing erkend dat in 2017 21 258 personen op onwettige wijze Spanje binnenreisden en dat er een toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming was. De gemachtigde overweegt in dit verband het volgende: *“Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of substandaard worden beoordeeld.”* De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde niet zou zijn ingegaan op deze problematiek.

De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde ook erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de opvang van verzoekers: *“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”* De verzoekende partij voert echter geenszins concreet aan dat eventuele problemen aangaande de opvang tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden leiden, laat staan dat zij aanvoert (en aantoon) dat sprake is van

structurele tekortkomingen. Bovendien benadrukt de Raad dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 9 april 2013, *H. en B./Verenigd Koninkrijk*, § 114; EHRM 2 april 2013, *Samsam Mohammed Hussein e.a./Nederland en Italië* (ontvankelijkheidsbeslissing)).

In de mate dat de verzoekende partij herhaaldelijk wijst op haar persoonlijke ervaring in Melilla en ook verwijst naar passages uit verschillende rapporten die betrekking hebben op zowel deze Spaanse enclave in Marokko als op die van Ceuta, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in dit verband uitdrukkelijk het volgende heeft gesteld: *“De betrokkene verwijst in de tussenkomst dd. 08.11.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI (‘Centro de estancia temporal para inmigrantes’) in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE (‘Centro de Internamiento de Extranjeros’).*

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen.

In de tussenkomst word ook aangevoerd dat de Spaanse instanties zich bezondigen aan “push backs”, maar hierop wensen we te repliceren dat de Spaanse instanties impliciet hun akkoord verleenden betreffende de terugname van de betrokkene, wat betekent dat hij zal worden toegelaten tot het grondgebied.” De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift aan, laat staan dat zij aantoon, dat zij als Dublinterugkeerder opnieuw in een van de betrokken enclaves zou terechtkomen. Dit blijkt ook geenszins uit het AIDA-rapport. Bovendien geeft de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij haar aankomst in Melilla, zodat zij niet duidelijk maakt op welke manier haar verwijzing naar de in het voormelde HRW-rapport aangehaalde hindernissen om asiel aan te vragen, *in casu* relevant zou zijn.

Met betrekking tot de meermaals aangehaalde lange duur van de procedure wijst de Raad op het volgende.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioritair worden behandeld voor de registratie van een verzoek om internationale bescherming: *“Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).*

Indien het onderzoek van het in Spanje ingediende verzoek werd onderbroken zal de overgedragen persoon opnieuw internationale bescherming dienen te vragen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (“If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application” pagina 30).” In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, *cfr. supra*). Verder in de bestreden beslissing wordt dit door de gemachtigde nogmaals aangehaald: *“In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra).”* Ook wordt erop gewezen dat Dublinterugkeerders niet worden uitgesloten van opvang vanwege het voorafgaand verlaten van Spanje en dus van de hen toegewezen opvangstructuur: *“Verder wensen we op te merken dat het Spaanse Hooggerechtshof opdroeg personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (cfr. <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublinreturnees>).”* De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet en betwist bijgevolg ook niet dat zij als Dublinterugkeerder zelfs sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terechtkan.

De verzoekende partij kan met haar algemene en hypothetische betoog *prima facie* niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet zal opgevangen worden, laat staan dat dit tot een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest of artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening zou leiden. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde zou hebben geweigerd een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Met betrekking tot de ondersteuning voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje, de vergelijking die de verzoekende partij maakt tussen haar kansen in België en die in Spanje, en het feit dat in het voormelde rapport van Amnesty International wordt gesteld dat asielzoekers (in 2017) nog steeds werden geconfronteerd met ernstige vertraging in de behandeling van hun asielaanvraag en dat voor velen de periode gedurende dewelke zij gerechtigd waren op overheidssteun hangende hun asielaanvraag al lang was verstreken vooraleer een beslissing werd genomen, wijst de Raad op het volgende.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op de manier waarop het opvangsysteem in Spanje is opgezet: *“Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* In het AIDA-rapport (p. 49) wordt aangegeven dat elke fase zes maanden duurt en dat de materiële voorzieningen stelselmatig worden verminderd, met de bedoeling dat de asielzoeker in de laatste fase autonomie en sociale integratie bereikt.

De verzoekende partij beroept zich op een zeer algemene toestand, die alle asielzoekers in Spanje kan treffen, met name het gegeven dat het opvangsysteem in Spanje slechts voorziet in opvang en financiële ondersteuning voor maximaal 18 maanden (24 maanden voor kwetsbare asielzoekers) en dit onafhankelijk van de duur van de asielprocedure. In het AIDA-rapport wordt echter enkel gesproken over het wettelijke en theoretische kader met betrekking tot het Spaanse opvangsysteem voor asielzoekers (p. 49): *“Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (see section on Special Reception Needs).”* (vrij vertaald: De materiële opvangvoorzieningen onder het nationaal recht zijn dezelfde voor elke verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het profiel of type van asielprocedure. Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, nu het voorziet in een rigide 18 maanden bijstand en financiële steun. Voor kwetsbare gevallen kan dit tot een maximum van 24 maanden worden gebracht.) Het door de verzoekende partij aangehaalde rapport van Amnesty International heeft het dan weer over een ongedefinieerde periode gedurende dewelke de asielzoeker gerechtigd is op toegang tot ondersteuning door de staat. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat verzoekers om internationale bescherming na achttien maanden elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een NGO of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Er wordt dan ook niet concreet aannemelijk dat de verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder in de praktijk een reëel risico loopt om, ongeacht de stand van haar asielprocedure, na achttien maanden zonder enige opvang of ondersteuning te vallen.

Bovendien wordt in het AIDA-rapport bevestigd dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. Zoals hoger reeds aangegeven en zoals blijkt uit het AIDA-rapport (p. 49), wordt in de eerste fase de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de ‘integratiefase’ krijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten om hun ‘normale’ leven te beginnen. De derde fase, de ‘autonome fase’, is erop gericht dat de asielzoeker financiële onafhankelijkheid bereikt. In deze fase wordt nog de nodige bijstand en ondersteuning verstrekt.

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoekende partij in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende minstens 18 maanden recht zal hebben op opvang en/of financiële ondersteuning.

Ook de kwaliteit van deze opvangvoorzieningen of ondersteuning wordt niet ter discussie gesteld. Bovendien zet de verzoekende partij in het geheel niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat (er een grote kans bestaat dat) haar asielprocedure langer dan 18 maanden zal duren. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat aan Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioriteit wordt gegeven bij het bekomen van een afspraak om hun verzoek om internationale bescherming te registreren (AIDA-rapport, p. 30), zodat zij ook sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen. De verzoekende partij toont bovendien niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat zij in België betere kansen zou krijgen en hier geholpen en ondersteund zou worden, ook wat betreft het zoeken naar aangepaste hulpverlening en werk, wat haar toekomstperspectieven zou verbeteren. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier er in Spanje een tekort aan ondersteuning zou zijn, wanneer blijkt dat sprake is van ondersteuning van de Spaanse overheden in de voormelde drie fasen van het opvangsysteem. Zij wijst tevens op problematische economische omstandigheden, maar uit het AIDA-rapport (p. 57) blijkt dat zij vanaf de zevende maand na haar verzoek om internationale bescherming in elk geval recht zal hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Uit het AIDA-rapport (p. 49) blijkt duidelijk dat de derde fase precies erop gericht is dat de betrokkene financiële onafhankelijkheid bereikt, en dat de eerste fase precies dient om vaardigheden te verwerven die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. Zo worden onder meer taallessen voorzien in de opvangcentra (AIDA-rapport, p. 57). De voormelde integratie begint de volgende zes maanden. Het AIDA-rapport erkent dat er in de praktijk problemen zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt omwille van taal, kwalificaties en hindernissen omwille van discriminatie, en geeft aan deze situatie erger is gemaakt door de lange economische crisis die de Spaanse economie heeft doorgemaakt en die heeft geleid tot een hoog werkloosheidsniveau, zelfs bij de eigen bevolking. De verzoekende partij zet echter geenszins uiteen waarom zij aanneemt dat zij geen of moeilijk toegang tot de arbeidsmarkt zal hebben en toont ook niet aan dat zij in België daadwerkelijk betere kansen zou hebben. Bovendien toont zij met haar betoog ook niet aan dat, zelfs als het ene en/of het andere het geval zou zijn, dit dermate ernstig zou zijn dat tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou kunnen worden besloten. Verder toont de verzoekende partij ook niet concreet aan dat zij in de praktijk in Spanje geheel aan haar lot zal worden overgelaten indien zij na achttien maanden nog steeds geen definitieve beslissing zou hebben gekregen inzake haar verzoek om internationale bescherming. Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij in Spanje de rechtsmiddelen kan aanwenden die haar ter beschikking staan om, indien nodig ook na de periode van 18 maanden, opvang of ondersteuning af te dwingen.

De enkele en loutere mogelijkheid dat de asielprocedure van een asielzoeker nog niet is afgelopen op het moment dat deze (na 18 maanden) het recht op opvang en financiële ondersteuning zou kunnen verliezen, en de mogelijkheid dat zij minder goede kansen in Spanje dan in België heeft, zijn dan ook niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat de verzoekende partij er als Dublinterugkeerder een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte voert de verzoekende partij nog aan dat de Spaanse autoriteiten nooit enig antwoord hebben gegeven op het terugnameverzoek van de Belgische instanties. Zij stelt zich de vraag hoe opvang en begeleiding gegarandeerd zijn in Spanje, als Spanje niet eens toestemt met een terugname. Zij wijst nogmaals op de informatie die zij vóór het terugnameverzoek ter kennis bracht van de gemachtigde, onder andere met betrekking tot de push-backs, en op het antwoord in de bestreden beslissing hierop dat zij, omwille van de impliciete toestemming, tot het Spaanse grondgebied zal worden toegelaten. Volgens de verzoekende partij kan het louter uitblijven van een antwoord van de Spaanse autoriteiten onmogelijk worden aanzien als een impliciete aanvaarding van de Spaanse autoriteiten om haar toe te laten tot het grondgebied, en kan dan ook geen enkele garantie worden gegeven dat zij degelijke opvang en begeleiding zal krijgen bij haar verzoek om internationale bescherming in Spanje.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verantwoordelijkheid van Spanje op grond van een stilzwijgend akkoord tot stand is gekomen (al heeft Spanje de terugname op 4 maart 2019 alsnog aanvaard). De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing echter uitdrukkelijk *“dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord”* en dat de verzoekende partij *“na overdracht een verzoek voor internationale bescherming [zal] kunnen indienen in Spanje en gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Specifiek met betrekking tot de push-backs stelt de gemachtigde, zoals de

verzoekende partij zelf ook aangeeft, het volgende: *“In de tussenkomst word ook aangevoerd dat de Spaanse instanties zich bezondigen aan “push backs”, maar hierop wensen we te repliceren dat de Spaanse instanties impliciet hun akkoord verleenden betreffende de terugname van de betrokkene, wat betekent dat hij zal worden toegelaten tot het grondgebied.”*

De Raad wijst erop dat artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt: *“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”* Uit deze bepaling blijkt dan ook uitdrukkelijk dat een gebrek aan antwoord op een verzoek wordt gelijkgesteld met een aanvaarding en dat de gemachtigde terecht aangeeft dat hieruit dezelfde verplichtingen voortvloeien als wanneer sprake is van een expliciete aanvaarding. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat zij niet zou worden toegelaten tot het Spaanse grondgebied. Hoger heeft de Raad al vastgesteld dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder ook toegang krijgt tot opvang en zelfs prioriteit krijgt bij het maken van de afspraak om haar verzoek om internationale bescherming te registreren.

Met betrekking tot eventuele garanties wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat Spanje geen garanties geeft en citeert de gemachtigde de betrokken passage van het AIDA-rapport: *“Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 30).”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier uit de bovenstaande passage zou kunnen worden afgeleid dat zij in de praktijk niet zou kunnen rekenen op degelijke opvang en begeleiding. De Raad wijst hierbij ook nogmaals op de vaststellingen die hij in dit verband hoger reeds heeft gemaakt. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook op geen enkele manier aanvoert, laat staan dat zij aantoonbaar dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moesten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Spanje (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Met haar betoog kan de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, of dat sprake zou zijn van een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening, en van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. VAN DEN BOSSCHE